

Стефані Маєр

ІСТОРІЯ ЕММЕТА

(Emmett and the Bear)

Переклад від сайту «Світ Марії» www.svitmagii.ucoz.ru

Я була здивована, усвідомивши те, що між мною і Емметом утворилась якась спорідненість, особливо враховуючи те, що колись він лякав мене більше, ніж будь-хто інший з усіх Калленів. Напевно, це було пов'язано з тим, як ми обидва однаково поєднані з цією сім'єю; ми обидва кохали і були коханими, будучи людьми. Звичайно, цей період для нього був набагато коротший, але все таки... Лише Еммет по-справжньому розумів те, яким *дивом* є для мене Едвард.

Ми говорили про це в один з вечорів, поки втрьох відпочивали на світлих софах в холі. Еммет ділився зі мною спогадами, які були краще за будь-які казки, у той час як Едвард намагався зосередитися на кулінарній передачі - він вважав, що повинен навчитися готувати, але без притаманних людині почуттів смаку і запаху виходило все не дуже вдало. При всіх його надзвичайних здібностях, виявилось, що існує щось таке, що у йому не під силу. Коли він спостерігав за тим, як шеф-кухар готував страву, пробуючи всі інгредієнти на смак в той момент на його лобі пролягла глибока зморшка. Я ледь приховала посмішку.

– Він закінчив гратися зі мною і я знав, що жити мені лишилося недовго, – згадував Емметт, закінчуючи розповідь про своє людське життя. – Я не міг рухатися і втрачаючи свідомість, почув іншого ведмеда, що перелетів через нас і схопив мене. Враз я відчув, ніби лечу. Я вирішив, що помер, але все одно намагався відкрити очі. І тоді я побачив її – на його обличчі відбивалися всі ті почуття, що він відчував у той момент, і я прийнялася ними.

– Я був впевнений, що помер і вирішив не закривати очей ні на секунду, не хотів пропустити жодної миті, коли я бачив те янгельське обличчя. Звичайно я марив, дивуючись з того, що ми ще не досягли раю і думаючи, що він, виявляється, знаходиться далі, ніж я гадав. Я думав що вона

віднесе мене до Бога. – Він розсміявся своїм глибоким голосом. Мені було легко зрозуміти будь-кого, хто зробив би такий висновок.

– Те, що відбувалося далі... Я вирішив, що це був смертний суд. Я досить повеселився за свої 20 людських років, так що не був сильно здивований, відчувши жар пекельного полум'я. – Він знову розсміявся. Я здригнулася – Едвард міцно обійняв мене.

– Але мене здивувало те, що янгол не покидав мене. Я не розумів, як комусь настільки прекрасному і досконалому було дозволено залишитися зі мною в Пеклі, але я був вдячний...

Кожного разу, коли Бог приходив провідати мене, я боявся, що її заберуть від мене, але цього не ставалось. Я почав було думати, що ті проповідники які говорили про милість і співчуття Бога були праві. Аж тут біль відступила і вони пояснили мені все ...

Їх недуже здивувало те, що мене сильно непокоїла моя Вампірська сутність, але якщо Карлайл і Розалі – мої янголи, були вампірами, то невже це могло бути чимось поганим?

Я кивнула, повністю погоджуючись з ним.

Він продовжив.

– У мене були невеликі проблеми з дотриманням правил. – посміхнувся Еммет. – Ти тільки й робив, що намагався втримати мене, пам'ятаєш? – він жартома штовхнув Едварда в плече.

Едвард пирхнув, не відриваючись від телевізора.

– Так що, бачиш, Пекло не таке й погане, якщо у тебе є свій особистий янгол. Якщо він коли-небудь примириться з неминучим, ти зрозумієш про що я.

Рука Едварда рухалася так швидко, що я і не побачила того, чим він ударив Еммета, змусивши перекинутися того за спинку кушетки. Він же навіть не відірвав погляду від екрану.

– Едвард! – жахнулася я.

– Не хвилюйся, Белла, – незворушно сказав Еммет, повертаючись назад на своє місце. - Я знаю, чим його дістати. – Він подивився прямо на Едварда. – Тобі все одно доведеться зробити це коли-небудь.

Едвард загарчав, навіть не нагородивши його поглядом.

- Хлопці! - Знизу почувся голос Есме.